

Kişisel Ruh Bakımı

The Pastors Guide to Effective Ministry (Pastör'ün Etkili Hizmet için Rehberi), Beacon Hill Press, 2002 eserindeki ilgili bölümden alınmıştır. Ayrıca *The Great Omission (Büyük İhmal)*, San Francisco: HarperCollins, 2006 eserinde de yer almaktadır.

*Her şeyden önce de yüreğini koru,
Çünkü yaşam ondan kaynaklanır.*
Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23

Müjdeye hizmet etme çağrısı yüce bir onurdur ve aynı zamanda asil bir meydan okumadır; müjdeye hizmet etme çağrısı Tanrı tarafından verilmiştir. Bu çağrı, din adamları ve onların aileleri için benzersiz fırsatların yanı sıra belli yükler ve tehlikeler de barındırır. Bu yüklerin faydalı sonuçlar doğuracak şekilde taşınması ve tehlikelerin üstesinden zaferle gelinmesi mümkündür. Ancak hizmet eden kişinin "içsel varlığı" (2 Korintliler 4:16), Tanrı'daki ve Tanrı'nın egemenliğinin içsel varlığındaki zenginliklere erişmediği ve sürekli yenilenmediği sürece, bu gerçekleşmeyecektir.

Ruhumuz ve Yüce Buyruk

"Ruh" burada insanın gizlide olan ya da "manevi" tarafına işaret eder. Ruh, bireyin düşüncelerini ve duygularını, ayrıca niyetleriyle ve seçimleriyle birlikte yüreğini veya iradesini kapsar. Aynı zamanda bireyin bedensel yaşamını ve sosyal ilişkilerini de içerir çünkü bunlar da içsel anlamları ve doğaları bakımından en az düşünceler ve duygular kadar "gizlidir".

Güçlü, sağlıklı ve verimli bir hizmet yaşamının sırrı, tüm bu boyutlarda Tanrı ile nasıl çalıştığımıza bağlıdır. Bunlar hep birlikte gerçek kişiliğimizi oluşturur. Bunlar dış yaşamımızın vazgeçilmez kaynaklarıdır ve hizmet faaliyetlerimizin iyi ya da kötü ne gibi etkileri olacağını neredeyse tamamen belirlerler. Doğal yetenekler, dış koşullar ve özel fırsatlar çok az öneme sahiptir. İsa, iyi ağacın "iyi meyve verdiğini" söylemiştir (Matta 7:17). Ağaca iyi bakarsak, meyve kendiliğinden doğal bir şekilde gelecektir.

Yaşamın içsel boyutları, Yüce Buyruk'ta dile getirilen şeylerdir: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin" (Luka 10:27). Bu buyruk, ne yapmamız gerektiğini söylemekten çok, ruh bakımımızda neleri geliştirmemiz gerektiğini söyler. Bu, tüm imanlılar için geçerlidir ve müjdenin hizmetkarları için

de eksiksiz doğrudur.¹ Yüce çağrımız ve özverili hizmetimiz, ancak Tanrı'nın sevgi türü olan *agape* sevgisiyle tam anlamıyla dolup taştan bir kişilikte gerçek dayanağını bulabilir (bkz. 1 Korintliler 13).

Yine de şunu çok net bir şekilde dile getirmeliyiz, Kutsal Kitap'ın sevgiyle ilgili önde gelen bölümleri – yukarıda değinilen ayetler ve 1 Yuhanna 4 de dahil olmak üzere diğer ayetler – Tanrı'yı tüm varlığımızla seviyormuşuz ve komşularımızı kendimiz gibi seviyormuşuz gibi davranmamızı söylemez. Tanrı'nın sevgisi gerçekten içimize yerleşmeden böyle bir çaba, taşıması imkânsız bir yüke dönüşür. Öfkeye ve umutsuzluğa kapılmamız olasıdır – nitekim pek çok hizmetkarın ve ailelerinin başına gelen de aslında budur.

Karakter ve "Ruhun Meyvesi"

Bazı din görevlilerinin yaşamlarında ortaya çıkan "ani" düşüşler hiçbir zaman gerçekten de ani değildir, "gizli olan iç varlığımızda" uzun süredir var olan eksikliklerin su yüzüne çıkmasıdır (1 Petrus 3:4). Buna karşın, yaşamımızın her parçasına nüfuz eden tanrısal sevgi, yaşamdaki ve ölümdeki her duruma yetecek bir kaynaktır, 1 Korintliler 13 bize bunun güvencesini verir. Bu sevgi, eğer İsa'nın sözleriyle söyleyecek olursak, "sonsuz yaşam için fışkıran bir pınardır" (Yuhanna 4:14). Ve tanrısal sevgiye sahip olanların içinden, susamış bir dünyaya doğru gerçekten "diri su ırmakları" akar (bkz. 7:38).

Kendilerine hizmet ettiğimiz ve konuştuğumuz insanlar, söylediklerimizin yüzde 99'unu hatırlamayacaklardır. Ama nasıl insanlar olduğumuzu asla unutmayacaklardır. Bu benim geçmişimdeki etkili din adamları için de geçerlidir. Ruhlarımızın niteliği, ister iyi ister kötü olsun, insanlara silinmez bir şekilde dokunacaktır. Dolayısıyla, tüm hizmet görevlerimizin ortasında, herhangi bir anda gerçekleşen en önemli şeyin, nasıl bir insan haline dönüşmekte olduğumuz gerçeği olduğunu asla unutmamalıyız.

Tanrı inşa ettiğimiz karakterin niteliğiyle son derece yakından ilgilenir. Bizim için planladığı gelecek, O'nun lütfuyla oluşturduğumuz karakterin gücü üzerine inşa edilecektir. Mesih'e, akıl ve sevgi temeliyle beslenen adanmışlığımız sonsuzluk boyunca önemini giderek artıracak ve asla geçerliliğini yitirmeyecektir.

Yaşamlarımızın Ruh'un meyvelerinin kusursuz bir şekilde görünür olduğu hayatlar olması Tanrı'nın isteğidir: "Sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim" (Galatyalılar. 5:22-23). Tanrı, bu hayatta ve şimdi yaşamlarımızda konut kurmak için sayısız imkânlar sağlamıştır. Ruhlarımızın bakımına, Tanrı'nın güçlendirmesiyle gereken özeni göstermek, bu bereketli ruhsal meyveyi bize sağlayacaktır ve bizi "benliğin işlerinin" üzücü sonuçlarından kurtaracaktır (19-21. ayetler). Biz dirilmiş olan Mesih'in lütfunun kanalları olabiliriz ve Tanrı, hizmet faaliyetlerimiz olan – konuşma, dua etme, şifa verme, yönetme gibi –

hizmet etkinliklerimiz aracılığıyla insanlara hizmet edebilir. Ama O'nun yaşamını hem kendi hayatlarımızda hem de kendi hayatlarımız aracılığımızla deneyimlemek için, uygulamaya yönelik pratik ve somut yollarla O'nun lütfunun araçlarına yönelmeliyiz.

"Tanrı'nın Varlığını Deneyim Etmek"

Yapabileceğimiz ve yapmamız gereken ilk ve en temel şey Tanrı'yı sürekli aklımızda tutmaktır. Davut bu sırrı biliyordu ve şöyle yazmıştı: "Gözümü RAB'den ayırmam, sağımda durduğu için sarsılmam. Bu nedenle içim sevinç dolu, yüreğim coşuyor, bedenim güven içinde" (Mezmun 16:8-9).

İşte bu, ruhumuza özen göstermenin asıl sırrıdır. Tanrı'nın varlığını bu şekilde deneyim etme sırasında bize düşen, zihnimizi sürekli olarak O'na yöneltmek ve tekrar tekrar O'na doğrultmaktır. Bunları "uygularken" ilk zamanlarda, Tanrı'dan başka şeylere odaklanmak gibi bazı yorucu alışkanlıklarımız bizi zorlayabilir. Ancak bunlar alışkanlıklardır – yerçekimi yasası gibi değişmez kanunlar değildir – ve düzeltilebilirler. Biz Tanrı'yı sürekli aklımızda tutmaya yönelik bilinçli adımlar attıkça, lütuf dolu yeni alışkanlıklar oluşup eskilerinin yerini alacaktır. Çok geçmeden zihinlerimiz, pusulanın iğnesinin sürekli kuzeye dönmesi gibi Tanrı'ya dönecektir. Eğer Tanrı ruhumuzun büyük özlemi ise, Tanrı içsel varlığımızın kutup yıldızı haline gelecektir.²

İsa Mesih elbette Kapı, Işık ve Yol'dur. Bizler bu engin hakikati sadece duyurma değil, bizzat yaşama ayrıcalığına sahibiz. Önce İsa'yı kabul etmekle Tanrı'yı zihnimize alırız. Bundan sonra ise ilerlemenin yolu, Yeni Antlaşma'nın Mükde kitaplarında aktarılan sahneleri ve sözleri bilinçli bir şekilde zihnimizde tutmaktır; bu sözleri dikkatle okumak ve her gün tekrar ve tekrar okumaktır. Sabah kalktığımızda, o gün gelişen olaylar arasında ilerlerken ve gece yastığa başımızı koyduğumuzda bu sözleri ve sahneleri, sözle ve hayal gücüyle yaşatıp yeniden canlandırırız. Bu şekilde O'nunla – her zaman bizimle olacağına söz vermiş Olan'la – her an birlikte yürürüz.

Bu "uygulama" sürecinin başlangıç adımı olarak, belli bir gün, gün boyunca zihnimizi sürekli olarak Mesih'te Tanrı'ya çevirme pratiği yapabiliriz. Akşamları uygulamamızı gözden geçirebilir ve ertesi gün daha iyi yapmanın yollarını düşünebiliriz. Bu uygulamaya nazıkçe ama ısrarla devam ettiğimizde, kısa bir süre sonra dünyanın, hatta kilise dünyasının dağınıklığı ve gürültüsü yerine, İsa'nın ve O'nun güzel sözlerinin zihnimizi "otomatik olarak" meşgul ettiğini göreceğiz.

İsa'ya odaklanmamız Kutsal Yazılardan önemli metinlerin (sadece ayetlerin değil) ezberlenmesiyle güçlenecektir. Matta 7, Yuhanna 14-17, 1. Korintliler 13 ve Koloseliler gibi metinler "ruhu geliştiren" çok güzel seçeneklerdir. Kutsal Yazıları ezberleme uygulaması günlük sessiz zamanlardan daha önemlidir çünkü zihnimizi bu çok önemli metinlerle doldurdukça ve derin derin düşünmek üzere bu metinleri aklımızda hazır bulundurdukça, sözler "sessiz zaman" yaşamımızın tamamını ele geçirir.

Yeşu önündeki büyük görevi üstlenirken, Tanrı'nın Yeşu'ya söylediği söz şuydu: "Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın" (Yeşu 1:8). Mezmur 1, bu buyruğun İsraililer arasında ruhsal yaşamın bilinen uygulamasının bir parçası haline geldiğini gösterir. Tanrı'yı ve Tanrı Sözü'nü derin derin düşünmek bizim de yaşamımızın ayrılmaz bir parçası haline gelmelidir.

Peki Yasa Kitabı'nda yazılanlar ağızda dilimde nasıl yer ediniyor? Elbette ezberleyerek. Bu sözlerde kalıp sözler üzerinde durdukça, sözler diğer her şey hakkında düşünme şeklimizin önemli bir parçası haline gelir. O zaman gün boyunca karşımıza çıkan şeyler, Tanrı'nın her şeyi aydınlatan Sözü'nün huzuruna gelir. Işık içimizde yaşar ve yaşamdaki şeyleri doğru şekilde görmemizi sağlar. "Senin ışığınla aydınlanırsın" (Mezmur 36:9). Hizmet ve yaşam için gerçek eğitim budur.

Sevgi ve Tapınma

Yaşayan Söz ve yazılı Söz zihnimizi meşgul ettikçe, doğal – ve doğaüstü olarak – Tanrı'yı daha çok sevmeye başlarız çünkü O'nun ne kadar güzel olduğunu açıkça ve sürekli olarak görürüz.

Bilge Püriten Thomas Watson şöyle yazmıştır:

Sevginin ilk meyvesi, zihnin Tanrı üzerine düşüncelere dalmasıdır. Aşık olan kişinin düşünceleri her zaman aşık olduğu şey üzerinedir. Tanrı'yı seven kişi, Tanrı hakkındaki düşüncelerle büyülenir ve kendinden geçer. "Uyanıyorum, hâlâ seninleyim" (Mezmur 139:18). Düşünceler zihindeki yolcular gibidir. Davut'un düşünceleri cennet yolunu tutmuştu. "Hâlâ seninleyim." Tanrı hazinedir ve hazine neredeyse yürek de oradadır. Tanrı'ya olan sevgimizi bununla sınavabiliriz. En çok ne gibi şeyler üzerine düşünüyoruz? Tanrı'yı düşündüğümüzde zevkten kendimizden geçtiğimizi söyleyebilir miyiz? Düşüncelerimizin kanatları mı var? Oradan oraya mı uçuşuyorlar? Mesih'i ve yüceliği düşünüyor muyuz? ... Günahkâr biri, Tanrı'yı düşüncelerinden kovar. Tanrı'yı ancak korkuyla ilişkili olarak aklına getirir – bir mahkûmun hâkimi aklına getirmemesi gibi.³

Bu şekilde sadece tapınma zamanlarına değil, bir tapınma yaşamına girmiş oluruz. Cennetin ilahisi içsel yaşamlarımızda sürekli devam eden Tanrı'nın varlığı olacaktır: "Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun" (Vahiy 5:13).

Tapınma, yaşamımızın değişmez bir parçası haline gelecektir. Tapınma, tüm varlığımızın Tanrı'ya yeniden bağlanmasını tamamlayan ve sürdüren en büyük güçtür. Tanrı'nın gerçek görünümü ve bunu görmenin sonucunda kendiliğinden doğan tapınma dışında hiçbir şey, bir kişiye her yere nüfuz eden ve ışık saçan iyiliği bildiremez, yönlendiremez ve sürdüremez. İşte o zaman içimizde yaşayan Mesih'in gücü bizden başkalarına akar.

Bununla birlikte, tapınmaya çalışmadığımızı unutmayın. Tapınma, yapmamız gereken bir başka iş değildir. "Sonsuz yaşama" akan "diri su" armağanının bir başka boyutudur (Yuhanna 4:14; 7:38). Bize düşen, zihnimizi Tanrı'ya çevirmek ve O'nun ruhumuzda gerçekleştirdiği zarif lütuf eylemleriyle meşgul olmaktır. Bu, uygulamamız gereken öncelikli "ruh bakımıdır". O zaman biz Tanrı'yla sürekli yürüdükçe, sevgi ve tapınma, tapınma ve sevgi, yaşamlarımıza akar. O'nun lütfunun akışında O'nunla uyumlu bir şekilde adım atarak, her günü doğallık içinde yaşar, komşularımızı sever ve müjdenin sözü ve gücü için hizmet ederiz.

Sevincin Doluluğunu Yaşamak

Kişisel ruh bakımı aynı zamanda duygularımızla da ilgilenmeyi gerektirir. Duygular yaşamın ve Mesih'teki yaşamımızın gerçek bir bileşenidir. Bazı din adamları duygularının kendilerini yenmesine izin verirler.

Bununla birlikte, sevginin ruhsal yaşamın temeli olduğunu ve sevincin de Mesih yaşamının önemli bir bileşeni olduğunu unutmamalıyız. Sevinç sadece bir his, bir memnuniyet değildir, her yere yayılan ve sürekli bir iyi ve refahta olma duygusudur. Tanrı'nın iyiliğine olan umut, sevincin vazgeçilmez desteğidir.

Pavlus, bir tapınma ve övgü haykırışı olarak, birden Roma'daki Hristiyanlar için bir kutsama duası söylemeye başlamıştır: "Umut kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun" (Romalılar 15:13). Bu ayet, Hristiyan'ın yaşamının duygusal yönünün derin ihtiyaçlarını dile getirir.

Mesih'teki yaşamın büyük temel terimleri "iman", "umut", "sevgi" ve "esenlik" tir. Bunlar sadece duygular değildir; hatta bunlar özünde duygu değildir. Beden ve sosyal bağlam da dahil olmak üzere bireyin yaşamının her parçasını kapsayan koşullardır. Bizi hayatın uğraşları için donatmaya hizmet ederler. Bununla birlikte, onlara eşlik eden duygular vardır ve bu olumlu duygular, Tanrı'nın huzurunda yaşayanları büyük ölçüde karakterize eder. Bu duygular "bedende" yaşamı – sadece insan gücüyle sürdürülen yaşamı – nitelendiren acı ve öfke dolu duyguların yerini alır. Hatta çevremizdeki dünyaya – ve çoğu zaman Kilise dünyasına da – sirayet eden ve onu büyük ölçüde yöneten tiksindirici duygusal tonları bile dönüştürürler.

İsa bize Tanrı'nın sevgisinde kalmayı öğretti: "Sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın" (Yuhanna 15:10-11). Sevincimiz, daha fazlasını alacak yer kalmadığında tamamlanmış olur. Tanrı'nın sevgisinde kalmak sarsılmaz bir sevinç kaynağı sağlar ve bu da esenliğin kaynağıdır. Her şey Tanrı'nın lütfu ve iyiliği gerçeğine dayanır.

İman, umut, sevgi, sevinç ve esenlik – "muhteşem beşli" – birbirinden ayrılamaz ve karşılıklı olarak birbirini destekler. Herhangi birini diğerleri olmadan hayal etmeye çalışın!

İssızlık ve Sessizlik

Temel düzeyde ruh bakımıyla ilgilenmemize yardımcı olabilecek uygulamalar arasında ıssızlık ve sessizlik de yer alır. Bunları yalnız kalmanın, konuşma ve gürültüden uzak durmanın yollarını bularak uygularız. Dinleniriz, gözlemleriz, "gülleri koklarız" – ve söylemeye cesaret edelim mi? – hiçbir şey yapmayız. Bu disiplin Tanrı tarafından bir lütuf aracı olarak kullanılabilir. Hatta bu disiplinde lütfu hatırlatan bir başka şey daha bulabiliriz: kurtulduk, Tanrı'nın kurtuluş sağlayan gücüyle aklандık ve bu kendi çabalarımızla ve başarılarımızla olmadı.

Uzun süreler boyunca bir kenara çekilerek, başkalarıyla ve çevremizdeki dünyayla sürekli etkileşim halinde olmaktan kaynaklanan ruh "aşınmasından" kurtulmaya çalışırız. Bu sessiz birliktelik ortamında, ruhlarımızın olduğunu, gerçekten de beslenmesi gereken içsel varlıklarımızın olduğunu yeniden keşfederiz. O zaman Tanrı'nın iç mabetteki varlığını, bizimle konuşmasını ve etkileşimini yeniden deneyimlemeye başlarız. Tanrı'nın bizim ilgimizi çekmek için mücadele etmeyeceğini bir kez daha anlarız. İssızlık ve sessizlik içinde bir kenara çekilerek O'nunla bir araya gelmek amacıyla zaman ayarlamalıyız.

Mezmun yazarı şöyle der: "Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim" (Mezmun 46:10). Ve hemen ardından devam ederek Tanrı'nın yeryüzünde yürüttüğü yüce görevin başarısını bildirir: "Uluslar arasında yüceleceğim, yeryüzünde yüceleceğim. Her Şeye Egemen RAB bizimledir, Yakup'un Tanrısı kalemizdir" (10-11. ayetler).

Bu ayetin bir diğer çevirisi şöyledir: "Durun ve bilin ki" (KM 1941). Tanrı'nın bizim için ve bizim aracılığıyla yaptığı işler için sağlayışı yeterlidir. O'nun sağlayışını "gerçekleştirmemize" gerek yok. "Sonuç" ortaya çıkarmanın ağırlığını taşımaktan vazgeçmeliyiz. Tüm bunlar güvenli bir şekilde O'nun ellerindedir. Birinin derin bir kavrayışla dile getirdiği gibi, "Mesih'e adanmışlığın önündeki en büyük tehdit, Mesih için hizmet etmektir."

Ne büyük bir çelişki! Bu durum, pek çok hizmetkar için kolaylıkla bir sınanmaya dönüşür. Mesih'e hizmet etmenin O'na olan adanmışlığımızı çalmasına izin vermek, kişisel ruh bakımı uygulamasında radikal bir başarısızlıktır. Ancak ıssızlık ve sessizlikte Mesih'le geçirilen paydaşlık zamanları bizi bu durumdan kurtarabilir.

Zaman "Bulunmaz", Yaratılır

Kişisel ruh bakımına önem gösterirken genellikle şöyle bir yanıt verilir: "Kapsamlı bir ıssızlık ve sessizlik yapmak için zamanım yok. Yapacak çok işim var." Gerçek şu ki, ıssızlığın ve sessizlik pratiği yapamayacak kadar zamanınız yok. Tanrı ile içten bir yakınlığın niteliğini derinleştirmeye harcanan zamandan daha kârlı bir zaman olamaz. Eğer aksini düşünüyorsak, kötü eğitilmişiz

demektir. Asıl soru şudur: "Bereketli bir yaşam ve bereketli bir hizmet için gerekli olan şeyleri yapmaya zaman ayıracak mıyız, yoksa bunlar olmadan 'idare etmeye' mi çalışacağız?"

Bu nedenle, içsel yaşamımıza özen göstermemiz için birkaç öğüt uygun olacaktır. Birincisi, Tanrı hiç kimseye, yapabileceğinden çok fazla şey vermez. Çok fazla şeyle uğraşma yükünü başımıza kendimiz çıkartırız ya da başkalarının başımıza çıkartmasına izin veririz. Örnek aldığımız kişiler ve edindiğimiz eğitim bizi hayal kırıklığına uğratmış olsa da Tanrı'nın gücüne ve iyiliğine olan güven eksikliğimizi sergiliyor olabiliriz. İkinci olarak, Tanrı'nın gücünün hizmette kullanılması, insan karakterini düzeltmede hiçbir zaman tek başına yeterli olmaz ve kendi akılsızlığımızı da nadiren telafi eder. Biz Tanrı'nın gücünü ancak lütuf aracılığıyla Mesih'in benzerliğine doğru büyümeye çalıştığımız zaman etkin bir şekilde ve bilgelikle isteyebilir ve alabiliriz. Mesih'e benzer karakterle donanmış güç, Tanrı'nın egemenliğinde hem bu dünyada hem de sonsuza dek yenilmezdir. Mesih'in karakterine sahip olmayan güç ise günümüz Şimşon'larını ve Saul'larını ortaya çıkarır.

Issızlık ve sessizlik içinde geçirdiğimiz zamanlar aracılığıyla Mesih'i tanımak "sevincimizin tam olmasını" (bkz. Yuhanna 16:24) sağlayacaktır. Çevremizde ne olursa olsun, her yere yayılan bir iyi olma halini bize iletecektir. Acelecilik ve liderlikteki yalnızlık ortadan kalkacaktır. Tanrı'nın esenliğinin yaşamlarımıza derinlemesine nüfuz etmesine ve insanlarla ilişkilerimiz aracılığıyla yayılmasına izin verebiliriz (bkz. Matta 10:12-13).

Issızlık ve sessizliğin etkili bir şekilde uygulanmasına rehberlik eden genç bir Hristiyan şunları söylemiştir:

Bu disiplini ne kadar çok uygularsam, sessizliğin gücünü o kadar çok takdir ediyorum. Ne kadar az şüpheli ve yargılayıcı olursam, başkalarında beğenmediğim şeyleri kabul etmeyi o kadar çok öğreniyorum ve onları Tanrı'nın suretinde benzersiz bir şekilde yaratılmış varlıklar olarak o kadar çok kabul ediyorum. Ne kadar az konuşursam, vaktinde söylenen sözler o kadar dolu oluyor. Başkalarına ne kadar çok değer veririm, onlara o kadar çok basit şekillerde hizmet ediyorum ve o kadar çok hayatımdan zevk alıp yaşamımı kutluyorum. Ne kadar çok kutlarsam, Tanrı'nın yaşamımda bana harika şeyler verdiğini o kadar çok fark ediyorum ve geleceğim hakkında o kadar az endişeleniyorum. Tanrı'nın bana sürekli olarak verdiklerini kabul edecek ve tadını çıkaracağım. Sanırım Tanrı'dan gerçekten zevk almaya başlıyorum.⁴

Bu disiplin aracılığıyla Tanrı'yla bağlantı kurma pratiği yoluyla Tanrı'yı deneyimlemek zengin ödüller getirir.

Yaşamın Doygunluğu için Planlama

Şimdiye kadarki tartışmamız açıklayıcı olmaktan çok örnek gösterici olmuştur. İssızlık ve sessizlik ruhsal bakım sorumluluğumuz açısından kesinlikle temeldir. Ama ıssızlık ve sessizlik aynı zamanda ruhsal yaşam için tüm disiplin alanlarını da önümüze açar. Mesih'te bol yaşam için izleyebileceğimiz denenmiş ve doğru yollar olduğunu aklımızda tutmamız hayati önem taşımaktadır. Bu yollar genellikle "ruhsal disiplinler" olarak adlandırılır.⁵ Bunları kişisel ruh bakımının tamamen güvenilir yöntemleri olarak hayatımıza dahil edebiliriz ve etmeliyiz. Bunun yerini tutabilecek hiçbir şey yoktur.

Bir kişi Mesih'in halkının tarihinden yola çıkarak bu tür disiplinlerin uzun bir listesini yapabilir. Bu listede, doğru uygulandığında karakterin dönüşümü ve hizmet için inanılmaz bir güce sahip olan oruç kesinlikle yer alacaktır. Bu listede ayrıca tutumluluk, hizmet, kutlama, dua (bir disiplin olarak), günlük tutma, paydaşlık, hesap verebilirlik ilişkileri, boyun eğme, itiraf ve daha pek çok uygulama da yer alabilir.

Disiplinlerin eksiksiz bir listesi diye bir şey yoktur. Gücümüz dahilinde olan ve doğrudan çabayla elde edemediğimiz şeyleri lütufla elde etmemizi sağlayan her faaliyet ruhsal yaşamın bir disiplinidir.⁶

Uygun disiplinleri yaşamlarımıza dahil ederek Mesih'i tanımaya çalışırken, bunların erdem kazanma yolları olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Bunlar aynı zamanda acı çekme ya da kendimize eziyet etme yolları da değildir. Kahramanlık eylemleri değildir. Doğruluk eylemleri değildir ama bunlar bilgeliktir.

Lütuf her ne kadar kazanmaya (bir tutum) karşı olsa da lütfun çabaya (eylem) karşı olmadığını bir kez anladığımızda, kurtuluşumuzla ilgili her şeyi sadece "korku ve titremeyle" değil, aynı zamanda tüm iyi isteğini gerçekleştirmek amacıyla içimizde etkin olanın Tanrı olduğuna dair sakin bir güvenle "gayret göstermemizin" yolu açılır (bkz. Filipililer 2:12-13).

Her zaman yanımızda olan Öğretmenimizle birlikte akılcı disiplinlerden oluşan bir yaşama alıştığımızda, Petrus'un imanımıza erdemi, erdemimize bilgiyi ya da anlayışı, bilgimize Özdenetimi, Özdenetimimize dayanma gücünü, dayanma gücümüze Tanrı yoluna bağlılığı, Tanrı yoluna bağlılığımıza kardeşseverliği ve kardeşseverliğimize Tanrısal sevgiyi (agape) eklememiz yönündeki öğüdünün (2 Petrus 1:5-7) yaşam için akılcı bir plan olduğu kanıtlanacaktır. Tanrı bu hareket tarzını, hizmetlerimiz aracılığıyla başkalarına yardım etmek için de kullanacaktır.

Dipnotlar

¹ Bu noktanın daha ayrıntılı açıklaması için *Renovation of the Heart* adlı kitabıma, özellikle de 2. bölüme bakınız (Colorado Springs: NavPress, 2002).

² Bunun nasıl uygulandığına dair bazı örnekler için Frank Laubach, "Letters of a Modern Mystic" ve "Game with Minutes," *Frank C. Laubach: Man of Prayer* (Syracuse, N.Y.: Laubach Literacy International, "New Readers Press," 1990).

³ Thomas Watson, *All Things for Good* (1663; yeni baskı, Carlisle, Penn.: The Banner of Truth Trust, 1986), 74.

⁴ Dallas Willard'dan alıntı, *The Spirit of the Disciplines* (San Francisco: Harper and Row, 1988), 165.

⁵ Tartışmayı daha da ilerletmek için Richard Foster, *Celebration of Discipline* (San Francisco: Harper and Row, 1978) ve *Streams of Living Water* (San Francisco: HarperSanFrancisco, 1998) adlı kitaplarına bakınız. Ayrıca bkz. Dallas Willard, *The Spirit of the Disciplines*.

⁶ Disiplinlerin birçoğunu listeleyip sınıflandırma yolları ve belli disiplinlerin detaylı incelemesi için Foster, *Celebration of Discipline*'e bakınız ve *The Spirit of the Disciplines* adlı kitabımın 9. bölümünü inceleyiniz.